

Det var ogsaa det, Ordføreren talte om i Gaar, at vi have en saadan Forpligtelse. Men Sagen er jo den, at naar man skal straffe en, saa skulde man dog helst kunne magte ham, men hvis man nu ikke kan magte ham, saa synes jeg, denne Pligt til at straffe falder bort af sig selv. Og hvis den, der begaar Overtrædelse, er en Stormagt som England eller Tyskland, saa synes jeg, at denne Pligt, som Danmark skulde have til at straffe de Handlinger, denne Stormagt foretager sig, falder bort af sig selv. Der er en gammel Sætning fra Romerretten, en Sætning, der er almengyldig endnu i vore Dage, nemlig at ingen forpligtes ud over det, han kan. Det er en Sætning, som vil være gyldig alle Dage, at overfor det umulige har man ingen Pligt, og overfor et Angreb fra en Stormagt som England eller Tyskland hører denne Pligt op for os, da det er ganske umuligt for os at ville tænke paa at straffe disse Magter, hvis de fandt paa at ville rette et Overgreb mod os.

Den ærede Ordfører mente, at naar jeg havde talt om, at jeg ikke ansaa det for muligt, at der vilde komme en Krig mellem England og Tyskland, saa skulde jeg ikke være Spaamand, for jeg kunde dog ikke vide, om en saadan Krig vilde indtræffe. Nej, det kan jeg selvfølgelig ikke vide, men for mig staar det, at der er saa stærke Grunde til, at en saadan Krig ikke vil komme, at jeg sikkert gaar ud fra, at vi ikke ville faa en saadan Krig at se. Hvis Krigen beroede paa Fyrsterne, paa Regeringerne eller paa Kapitalisterne i England og Tyskland, saa tvivler jeg ikke om, at en saadan Krig vilde komme, fordi disse Faktorer hver for sig ofte kunne have meget store Interesser i, at der en Gang imellem etableres en Krig. Men der er en anden Faktor, der her maa regnes med, og det er, at der i Tyskland findes 3 Millioner socialdemokratiske Vælgere, og at der i England og Tyskland staar Millioner af organiserede Arbejdere, og alle disse have absolut Interesse i Freden og have ingen som helst Interesse i, at der skulde komme en Krig. Og det er saare naturligt, at de maa staa som Modstandere af Krig, for alle disse Millioner vide, at det er dem, som komme til at lægge Krop til, det er dem, som skulle ud for at lade sig skyde og lem-læste, det er dem, der skulle betale Gildet, betale de uhyre Ofre, som Krigen medfører. Det er Arbejderne, som gennem deres Arbejde komme til at betale det; og de vide en Ting til, og det er, at

en Krig altid medfører Indskrænkninger i Folkets Rettigheder, at Reaktionen altid er paa Færde efter en Krig, naar Folket er svagt, og saa søger den at fratage Befolkningen de Rettigheder, den tidligere har erhvervet sig. Dette staar for mig som en saa stærk Faktor, at jeg har det sikre Haab, at en Krig mellem England og Tyskland ville vi ikke komme til at se.

Den ærede Ordfører talte saa noget om, at Danmark ved at afruste muligvis kunde blive idømt meget betydelige Erstatningssummer, og den ærede Ordfører har skrevet om dette i sin Betænkning og henviser der til, at England blev dømt til at betale en Erstatning til de nordamerikanske Fristater paa ikke mindre end $3\frac{1}{2}$ Mill. Pund Sterling. Den ærede Ordfører vilde bruge dette som et Argument mod vort Afrustningsforslag. Men her er den ærede Ordfører fuldstændig paa Vildspor, det kan slet ikke bruges som Argument mod vort Forslag. Thi hvad var det nemlig, der skete under Krigen mellem Nordstaterne og Sydstaterne? Vi vide, at England hele Tiden stod paa Sydstaternes Side. Det er nu mærkeligt nok, at det frie England holdt med dem, der holdt paa Slaveriet. Men det er ogsaa ret forstaaeligt, idet Sydstaterne sagde: Naar vi ikke maa have Neger-slaver, kunne vi ikke producere Bomuld, og de engelske Kapitalister sagde: Naar de ikke producere Bomuld derovre, ser det galt ud med vor store Bomuldsindustri. Derfor kan man forstaa, at England sympatiserede med Sydstaterne. Det var en Sympati, som gik meget vidt, saa vidt, at England rolig fandt sig i, at Sydstaterne, for at kunne bryde Nordstaternes Blokade, fik bygget og udrustet ikke saa ganske faa Krigsfartøjer i engelske Havne. (*Bluhme*: „Alabama“). Ja, det mest bekendte af disse Krigsfartøjer var „Alabama“, et andet hed „Oreto“, et tredje „Alexandra“. De blev byggede i Liverpool, og straks de var stukne i Søen, kom de under Sydstaternes Flag og begyndte at bekæmpe Nordstaterne. Det herømteste af dem, „Alabama“, opbragte ikke mindre end henved 70 af Nordstaternes Handelsskibe, indtil det blev skudt i Sænk i Juli 1864. Det var det, Striden den Gang drejede sig om; men jeg kunde aldrig tænke mig, at man paa Grundlag af vort Afrustningsforslag skulde faa en Regering her i Danmark, der roligt vilde finde sig i, at der paa danske Skibsværfter byggedes Krigsfartøjer under en Krigstilstand mellem to andre Magter. Hvis Danmark fandt sig i det, ja saa tviv-